

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka, ve věci

žalobce: **SK Líšeň**, IČO: 136 91 732
sídlem Kučerova 1776/4, 628 00 Brno
zastoupený advokátem JUDr. Vladimírem Muzikářem
sídlem Havlíčkova 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Malinovského nám. 3, 601 67 Brno

za účasti: I) J. Z.
II) J. M.
III) M. M.
IV) J. Š.
V) **Doming, a.s.**, IČ 26 49 65 34
sídlem Dřevařská 855/12, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2021, č. j. MMB/0532941/2021,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím ze dne 13. 10. 2021, č. j. MMB/0532941/2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a současně potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno-Židenice, Odboru výstavby a územního plánování (dále také „stavební úřad Židenice“), ze dne 10. 3. 2021, č. j. BZID 03614/21/OVÚP/Kub (dále jen „stavební rozhodnutí“), jímž zamítl žádost žalobce o vydání společného povolení na stavbu „Rozvoj sportovního areálu SK Líšeň“ (dále též „stavební záměr“).
2. Rozhodnutí bylo mj. vydáno na základě závazného stanoviska orgánu územního plánování, Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Odboru územního plánování a stavebního řádu (dále jen „Krajský úřad“), ze dne 14. 1. 2021, č. j. JMK 5584/2021 OÚPSŘ (dále jen „závazné stanovisko Krajského úřadu“) a také závazného stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 19. 8. 2021, č. j. MMR-60745/2021-81 (dále jen „závazné stanovisko Ministerstva“).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.
Nemožnost přezkumu závazného stanoviska Krajského úřadu ve stavebním řízení
4. Závazná stanoviska je možné přezkoumat pouze v rámci odvolacího řízení proti rozhodnutí stavebního úřadu. Stavební úřad Židenice nebyl oprávněn podávat podnět k přezkumu kladného závazného stanoviska Magistrátu města Brna, odboru územního plánování a rozvoje, ze dne 2. 12. 2019, č. j. MMB/0333055/2019/Pou (dále jen „závazné stanovisko MMB“). Nadřízený orgán nebyl oprávněn provádět jeho přezkum. Na tom nic nemění nová právní úprava ve stavebním zákoně a správním řádu účinná od 1. 1. 2021. V opačném případě by nadřízený orgán mohl volit právní předpis. Volba přísluší žadateli, je dána okamžikem podání žádosti. Závazné stanovisko Krajského úřadu je nezákonné a stavební úřad Židenice k němu neměl přihlížet. Jako podklad mohlo sloužit pouze závazné stanovisko MMB.
Nezákonnost závazného stanoviska Krajského úřadu a závazného stanoviska Ministerstva
5. Krajský úřad nedostatečně a nesprávně posoudil stavební záměr. Nesprávný je závěr, že stavební záměr jako celek je stavbou, a proto není možné jej umístit na pozemku parc. č. X v k.ú. L. (dále jen „pozemek ZPF“). Krajský úřad ignoroval dokumentaci stavebního záměru. Na pozemku ZPF se nachází jen část stavebního záměru. V případě fotbalového hřiště nejde o stavbu ve smyslu stavebního zákona, ale o terénní úpravu. Obdobný postup je u golfového hřiště, u kterého jde o terénní úpravu. Tento názor je shodný i s názorem správních soudů – rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 4. 2017, č. j. 30 A 48/2016-53. Oproti volejbalovému hřišti je zásah do pozemku při stavbě fotbalového hřiště méně intenzivní. Ani cvičební a herní prvky hřišť nejsou stavbou ve smyslu stavebního zákona.
6. Případné navrácení půdy pro hospodaření nevyžaduje žádné náklady na rekultivaci a navrácení může být okamžité. ÚP počítá s využitím pozemku ZPF pro nestavební činnost v oblasti sportu. Dočasné oplocení je nezbytná podmínka daného způsobu hospodaření. Dle ÚP je podmíněně připuštěno i jiné využití než zemědělské hospodaření. Krajský úřad

Jihomoravského kraje, Odbor životního prostředí, vydal závazné stanovisko, č. j. JMK 6145/2020, ve kterém vydal souhlas s odnětím části pozemků ze ZPF. S odnětím nemusel souhlasit. Popřel argumentaci Krajského úřadu, že se musí jednat o zemědělské využití. V ÚP však nebylo uvedeno přípustné využití pro nestavební funkce. Krajský úřad nesprávně posoudil záměr jako nepřipustný. Závazná stanoviska Krajského úřadu a Ministerstva jsou nezákonná.

Absence přezkumu závazného stanoviska Krajského úřadu

7. K přezkumu závazného stanoviska Krajského úřadu ze strany Ministerstva nedošlo. Ministerstvo sdělilo, že přezkum nebude provádět. Tento postup je nesprávný a nezákonný. Stavební zákon možnost a povinnost přezkumu již přezkoumaného závazného stanoviska připouštěla. K přezkumu tak mělo dojít, pro nezákonnost mělo být změněno. Jelikož k tomu nedošlo, bylo stavební řízení zatíženo podstatnou vadou a napadené rozhodnutí je nezákonné.

Místní nepřislušnost stavebního úřadu

8. Nebyl dodržen procesní postup při rozhodování o podjatosti úředních osob Úřadu městské části města Brna, Brno-Líšeň, stavebního odboru (dále jen „Stavební úřad Líšeň“), resp. při posouzení námitky podjatosti tajemnice úřadu v Líšni Ing. B. V důsledku toho rozhodoval místně nepřislušný správní orgán prvního stupně. Některými účastníky řízení byla namítána systémová podjatost všech úředních osob stavebního úřadu Líšeň, aniž by tomu svědčily jakékoliv skutečnosti. Námitka se zakládala čistě na pracovněprávním vztahu úředních osob. Dále namítali podjatost tajemnice stavebního úřadu Líšeň. Žalovaný o tomto nebyl kompetentní rozhodovat, není věcně příslušným prvostupňovým orgánem. Systémová podjatost je správním řádem vyloučena.
9. O námitce podjatosti úřední osoby rozhoduje přímý nadřízený. Tajemníka jmenuje a odvolává starosta (§ 103 odst. 3 zákona č. 128/2008 Sb., o obcích), jemu je tajemník dle § 110 odst. 2 tohoto zákona odpovědný. Starosta je tajemníkovi nejbližší nadřízená osoba. Měl by rozhodovat o námitkách podjatosti tajemníka. Tento názor vyplývá ze závěru č. 63 zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 26. 11. 2007. Pokud starosta rozhodne, že tajemník je vyloučen z projednávání věci, měl by na jeho místo dosadit jinou osobu v obdobném postavení. Takové osoby běžně nebude, starosta na místo tajemníka může jmenovat sám sebe. Tento proces nebyl dodržen. Nebylo rozhodnuto, že je z projednávání věci vyloučený starosta, ten mohl nastoupit na místo vyloučené tajemnice. Pokud by byl dodržen správný procesní postup, nerozhodoval by stavební úřad Židenice. Stavební úřad Líšeň by měl dostatečné personální kapacity. S těmito námitkami se žalovaný dostatečně nevypořádal, opominul námitky správného postupu namítané systémové podjatosti.
10. Skutečnost, že tajemnice je manželkou spoluvlastníka pozemku ZPF, na kterém má být stavební záměr z části proveden, nezavdává žádné pochybnosti o její nestrannosti či nepodjatosti. Spoluvlastník pozemku p. B. není stavebníkem. Nemá na výsledku společného řízení žádný zájem. Jakýkoli reálný vliv tajemnice na výsledek správního řízení, které by bylo vedeno úředními osobami stavebního odboru stavebního úřadu Líšeň, je nulový.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

11. Žalovaný se s námitkami podjatosti dostatečně nevypořádal, opominul námitky správného postupu namítané systémové podjatosti. Nepřihlídl k námitkám s ohledem na závazné stanovisko Ministerstva. Závazné stanovisko Ministerstva není součástí spisu, což žalobce dokládá fotografií obálky správního spisu (Seznam dokladů). Součástí je pouze sdělení Ministerstva. Ministerstvo však mělo vydat závazné stanovisko, kterým závazné stanovisko Krajského úřadu potvrdilo. Údajné závazné stanovisko Ministerstva se stalo jediným podkladem pro rozhodnutí žalovaného. Aprobujeme závazné stanovisko Krajského úřadu, rozebírá nepřipustnost záměru a rozebírá možnost navrácení pozemků do ZPF. Jelikož tento dokument není součástí spisu, není možné se s ním seznámit a věcně polemizovat. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

12. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Všechny písemnosti jsou obsahem spisové dokumentace. Žalovaný je vázán vydaným závazným stanoviskem. Od Krajského úřadu si vyžádal stanovisko k podané žalobě a na toto odkazuje a označuje jej za součást vyjádření. K přezkumu závazného stanoviska Krajského úřadu Ministerstvem došlo, žalobce byl s výsledkem seznámen a upozorněn na existenci závazného stanoviska Ministerstva.
13. Rozhodovala tajemnice, u níž existovaly pochyby o její nestrannosti pro její faktický poměr k účastníkům řízení. Žalovaný měl za prokázané, že rozhodovala podjatá osoba, nadřízená osoba všech úředních osob správního orgánu. Nebyla úřední osobou, jež by mohla vést společné územní a stavební řízení. Správní řízení muselo být delegováno na jiný věcně příslušný správní orgán.

IV. Shrnutí vyjádření Krajského úřadu k zákonnosti závazného stanoviska

14. Správní řád umožňoval podávat podněty k přezkumům závazných stanovisek. Krajský úřad vyhodnotil závazné stanovisko MMB věcně nesprávné a nezákonné. Vady bylo možné zhojit dle § 149 odst. 8 správního řádu. Krajský úřad souhlasné závazné stanovisko MMB změnil na nesouhlasné. Závazné stanovisko Krajského úřadu neobsahuje tvrzení, že stavební záměr jako celek je stavbou. Krajský úřad hodnotil, zda záměr vyhoví podmíněně přípustnému využití nestavebního pozemku pro další nestavební funkce. Záměr má povahu stavby – skládá se z dílčích stavebních objektů. Krajský úřad vycházel z dokumentace záměru.
15. Žalobce relativizuje, že předmětem záměru je nepřípustná změna využití území. Za terénní úpravu se považují zemní práce a změny terénu. U fotbalového hřiště je nutno provést jak terénní úpravy, tak stavební objekty. Metodické sdělení Ministerstva a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 A 48/2016-53 nelze na nynější případ aplikovat. Navržený rozsah záměru nekoresponduje s požadavkem na budoucí bezodkladné navrácení půdy pro hospodaření, bez nákladů na rekultivaci. Je navržen jako stavba trvalá. Dokumentace neobsahuje řešení těchto požadavků. Provozování a údržbu fotbalového hřiště nelze považovat za hospodaření. Tento pojem se vztahuje k produkci přírodních zdrojů. Oplocení nesplňuje funkční regulativy ÚP; není určeno pro požadovaný způsob hospodaření a není v dokumentaci řešeno jako stavba dočasná.
16. Žalobce zmiňuje závazné stanovisko č. j. JMK 6145/2020 ze dne 10. 1. 2020, v němž Krajský úřad schválil odnětí 15 000 m² pozemku ZPF ze zemědělského půdního fondu. Stanovení koncepce rozvoje území je úkolem územního plánování, nikoliv zemědělského půdního

fondy. Koordinace veřejných a soukromých záměrů, výstavby a jiných činností ovlivňujících rozvoj území a konkretizace ochrany veřejných zájmů postupem podle stavebního zákona náleží výhradně orgánům územního plánování. Orgán ochrany ZPF není kompetentní k posuzování záměrů z hlediska platné územně plánovací dokumentace, cílů a úkolů územního plánování.

V. Replika

17. Žalovaný v zásadě rekapituluje průběh řízení, aniž by odůvodnil přesvědčení o zákonnosti. Nelze souhlasit s tím, že je jedno, jaký správní úřad řízení vedl. Žalovaný si je vědom nesprávnosti postupu a snaží se vadu zlehčit. Přehlíží, že stavební záměr se skládá z několika objektů, na pozemku ZPF se nachází jen část stavebního záměru, ta je pouze terénní úpravou. Žalovaný v rozporu se soudní praxí označuje terénní úpravu jako přípravu území pro budoucí stavbu. Zásah do podloží je méně invazivní než plastový povrch u volejbalového hřiště, méně rozsáhlý než golfové hřiště. Paušální odmítnutí soudní praxe a názoru Ministerstva je nesprávné. Z ÚP je zřejmé, že pozemky určené funkci ZPF jsou zejména pro hospodaření se zemědělskou půdou a související činnosti, podmíněně je přípustné využití i pro nestavební funkce s podmínkou bezodkladného navrácení půdy pro hospodaření. Je přípustné oplocení, pokud je pro hospodaření nezbytnou podmínkou. Jak žalovaný dospěl k závěru, že se u staveb přípustných k umístění na pozemcích s funkcí ZPF mělo jednat o stavby dočasné není zřejmé; z ÚP tento požadavek nevyplývá. Dle návrhu nového ÚP města Brna je plocha navržena již jako plocha pro sportovní využití. Žalobce nemá zájem zbudovat do území nevhodně zasahující stavební záměr.

VI. Posouzení věci soudem

18. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), bez nařízení ústního jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí stavebního úřadu včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
19. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce v podané žalobě uplatnil rovněž námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, zabýval se krajský soud nejprve otázkou, zda je rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je totiž vadou natolik závažnou, k níž je krajský soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (*ex officio*) a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno.
20. K uvedené námitce zdejší soud na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán apod. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi žalobcem uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při

svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.

21. Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí, pak je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí tyto základní obsahové náležitosti nepostrádá. Z odůvodnění rozhodnutí je možno seznat, jakými úvahami byl žalovaný ve své rozhodovací činnosti veden, jakými skutečnostmi se zabýval a jaké důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Z rozhodnutí jsou patrné závěry, které žalovaný ve vztahu k žalobcem uplatněným námitkám zaujal a na základě jakých konkrétních skutečností k nim dospěl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS). Soud doplňuje, že správní orgány mají povinnost vypořádat se přezkoumatelným způsobem se všemi uplatněnými námitkami, což ale neznamena, že musí nutně reagovat na každý dílčí argument či tvrzení žalobce.
22. Žalobce namítá, že závazné stanovisko Ministerstva není součástí spisového materiálu, k čemuž doložil fotografii obálky správního spisu. Fotografie je však v nynějším řízení nadbytečným důkazním prostředkem, který není třeba provést. Navíc, na fotografii je zachycena obálka správního spisu, která je jeho součástí. Žalovaný vydal dne 7. 9. 2021 Seznámení s podklady rozhodnutí č. j. MMB/0467462/2021, v němž uvádí, že věc předal Krajskému úřadu, který ji postoupil Ministerstvu. Dále uvádí, že dne 20. 8. 2021 žalovaný obdržel závazné stanovisko Ministerstva, kterým bylo potvrzeno závazné stanovisko Krajského úřadu. V doručenkách se nachází mj. doručenka panu Ing. K. H., který žalobce zastupoval. Žalobce byl s předmětným závazným stanoviskem seznámen. Seznámení a samotná informace o předání a postoupení věci byla řešena v odvolacím řízení. Závazné stanovisko Ministerstva je součástí spisového materiálu žalovaného, je uvedeno v soupisu písemností. Pokud tedy žalobce tvrdí, že byl před podáním žaloby do spisu nahlédnout, závazné stanovisko bylo ve spisovém materiálu obsaženo, a to ve spise žalovaného. Námitka žalobce je nedůvodná a napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti.
23. Dle § 149 odst. 1 správního řádu je obsah závazného stanoviska „závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu“.
24. Dle § 149 odst. 6 správního řádu „[j]estliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.“
25. Dle § 149 odst. 7 správního řádu věty první: „[j]estliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.“
26. Dle § 2 odst. 3 stavebního zákona se stavbou rozumí „veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání.“
27. Dle § 3 odst. 1 stavebního zákona se terénní úpravou rozumí „práce a změny terénu, jimiž se podstatně mění vzhled prostředí nebo odtokové poměry, těžební a jim podobné a s nimi související práce, nejedná-li se o hornickou činnost nebo činnost prováděnou hornickým způsobem, například

skladovací a odstavné plochy, násypy, závážky, úpravy pozemků pro zřízení hřišť a sportovišť, těžební práce na povrchu.“

28. Dle § 94o odst. 1 písm. c) stavebního zákona stavební úřad posuzuje, zda stavební záměr je v souladu s požadavky „zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona, popřípadě s výsledkem řešení rozporů.“
29. Dle § 14 odst. 1 správního řádu „Každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“
30. Dle § 14 odst. 5 správního řádu „Představený úřední osoby, která je vyloučena, za ni bezodkladně určí jinou úřední osobu, která není k vyloučenému ve vztahu podřízenosti. Usnesení o tom se pouze poznamená do spisu. Nelze-li určit nikoho jiného, bezodkladně o tom uvědomí nadřízený správní orgán a spolu s tím mu předá spis. Nadřízený správní orgán postupuje podle § 131 odst. 4.“
31. Dle § 131 odst. 4 správního řádu „Nadřízený správní orgán usnesením pověří k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán ve svém správním obvodu, jestliže podřízený správní orgán není z důvodu vyloučení všech úředních osob (§ 14) tohoto orgánu nebo členů orgánu, který rozhoduje ve sboru (dále jen „kolegiální orgán“), způsobilý věc projednat a rozhodnout; v tomto případě nadřízený správní orgán pověří správní orgán, jehož správní obvod sousedí se správním obvodem nezpůsobilého správního orgánu.“
32. Krajský soud zjistil ze správního spisu podstatný průběh správního řízení v této věci. Stavební úřad Líšeň obdržel dne 6. 12. 2019 žádost žalobce o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení pro stavební záměr nazvaný „Rozvoj sportovního areálu SK Líšeň“ na pozemku ZPF a pozemku parc. č. X v katastrálním území L. K žádosti žalobce předložil dokumentaci pro vydání povolení, zpracovanou JANSPOUT PROJECT s.r.o., Ing. T. J. a Ing. L. F.
33. V průběhu společného řízení byla účastníky řízení Ing. K. Š., Ing. J. Š. a J. S. vznesena námitka systémové podjatosti vůči Úřadu městské části města Brna, Brno-Líšeň, Stavebního odboru. Tajemnice stavebního úřadu Líšeň usnesením ze dne 25. 2. 2020, sp. zn. STP/11556/2019/FAU, v souladu s ust. § 14 odst. 2 správního řádu rozhodla, že vedoucí Stavebního úřadu Líšeň, stejně jako stavební technici, nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování v řízení ve věci stavebního záměru. Usnesení bylo napadeno odvoláními. Magistrát města Brna (žalovaný) napadené usnesení zrušil a řízení zastavil. Následně usnesením č. j. MMB/0198149/2020 ze dne 18. 5. 2020 pověřil stavební úřad Židenice k projednání a rozhodnutí ve věci žádosti o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení pro stavební záměr. Stavební úřad Židenice se opatřením ze dne 17. 8. 2020 č. j. BZID 11911/20/OVÚP/Kub obrátil na Krajský úřad, s podnětem na přezkoumání závazného stanoviska MMB ze dne 2. 12. 2019, č. j. MMB/0333055/2019/Pou. Dne 21. 1. 2021 stavební úřad obdržel závazné stanovisko Krajského úřadu ze dne 14. 1. 2021, č. j. JMK 5584/2021 OÚPSŘ, kterým bylo změněno závazné stanovisko žalovaného tak, že stavební záměr je nepřijatelný. Stavební úřad Židenice rozhodnutím ze dne 10. 3. 2021 č. j. BZID

03614/21/OVÚP/Kub zamítl žádost žalobce o vydání společného povolení na stavební záměr. Proti vydanému rozhodnutí podal žalovaný odvolání, v němž požádal o přezkoumání závazného stanoviska Krajského úřadu ze dne č. j. JMK 5584/2021 OÚPSŘ.

34. Žalovaný předal opatřením ze dne 31. 5. 2021 č. j. MMB/0281040/2021 věc Krajskému úřadu, ten ji postoupil Ministerstvu pro místní rozvoj ČR (dále jen „Ministerstvo“). Ministerstvo vydalo závazné stanovisko ze dne 19. 8. 2021, č. j. MMR- 60745/2021-81, jímž potvrdilo závazné stanovisko Krajského úřadu.

K námitce nemožnosti přezkumu závazného stanoviska Krajského úřadu ve stavebním řízení a k námitce absence přezkumu závazného stanoviska Krajského úřadu

35. Žalobce namítá, že jediným možným způsobem přezkumu závazných stanovisek je přezkum v rámci odvolacího řízení proti rozhodnutí vydaném stavebním úřadem v prvním stupni. Stavební úřad Židenice nebyl oprávněn podávat podnět na přezkum závazného stanoviska žalovaným.
36. Mezi podklady, na jejichž základě stavební úřad Židenice záměr posuzoval, patřilo negativní závazné stanovisko Krajského úřadu, jež bylo vydáno v přezkumném řízení, čímž nahradilo prvoinstanční závazné stanovisko MMB. Je důležité upozornit na to, že správní orgán v takovém případě neprovádí další dokazování a žádost zamítne. Jiný postup v případě existence nesouhlasného závazného stanoviska právní předpisy nepřipouští. Vzhledem k tomu, že v předmětném společném územním a stavebním řízení nebyl prokázán soulad posuzovanému záměru s veřejným zájmem chráněným platnými právními předpisy na úseku územního plánování, stavební úřad Židenice podanou žádost o vydání společného povolení na stavební záměr zamítl. Pokud odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá si odvolací správní orgán potvrzení či změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska (viz § 149 odst. 7 správního řádu). Žalovaný tuto povinnost splnil a výsledkem přezkoumání bylo závazné stanovisko Ministerstva, jež potvrdilo závazné stanovisko Krajského úřadu. Ministerstvo v odůvodnění tohoto potvrzujícího závazného stanoviska podrobně vypořádal odvolací námitky.
37. Jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, kompetence stavebního úřadu Židenice k podání přezkumu závazného stanoviska vyplývá přímo ze zákona - § 149 odst. 6 správního řádu platného do 31. 12. 2020 (nyní § 149 odst. 8 správního řádu). Vzhledem k tomu, že stavební úřad Židenice měl o zákonnosti závazného stanoviska MMB pochybnosti, postupoval správně, pokud postupoval podle uvedeného ustanovení a požádal příslušný správní orgán o posouzení této otázky. V případě, že by podkladem pro rozhodnutí stavebního úřadu Židenice bylo nezákonné závazné stanovisko, zatížil by stavební úřad své rozhodnutí nezákonností. Podle Ministerstva stavební úřad Židenice v dané věci postupoval v souladu se zákonem, stejně jako Krajský úřad. Dle ustanovení § 149 odst. 8 správního řádu se nejedná pouze o možnost přezkumu v rámci odvolacího řízení. Jakýkoliv správní úřad, který při své činnosti zjistí nezákonnost závazného stanoviska učiněného jiným správním orgánem, může dát podnět správnímu orgánu příslušnému k přezkumnému řízení. Námitka žalobce, že stavební úřad Židenice nebyl oprávněn podnět podat, je tedy nedůvodná.
38. Žalobce namítá, že na tom, že stavební úřad nebyl oprávněn podávat přezkum, nemění nic nová právní úprava, neboť nemá na rozhodné znění stavebního řádu ani správního řádu vliv.

Opačný názor by vedl k absurdnímu důsledku volby správního úřadu, zda s přezkumem vyčká a využije možnost přezkumu dle nového předpisu. Volba přísluší pouze žadateli a je dána okamžikem podání žádosti. Novela správního řádu neobsahuje žádná přechodná ustanovení a je tedy zřejmé z obecného zákazu retroaktivity právních předpisů, že dosavadní řízení se dokončí podle předpisů stávajících. Žalobce nekonkretizoval, jakého ustanovení se jeho námitka týká. K tomuto si soud dovoluje odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), dle kterého *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78; rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Obecně formulované námitky je tak krajský soud oprávněn podrobit přezkumu toliko v obecné rovině. Pokud se námitka žalobce vztahovala k ustanovení § 149 odst. 8 správního řádu, podle kterého lze dát podnět na přezkum správnímu orgánu, který zjistí pochybení, tak jak uvedl zdejší soud výše, toto ustanovení bylo rovněž i ve stavebním zákoně účinném do 31. 12. 2020. Jelikož tedy mohlo dojít k přezkumu závazného stanoviska MMB, nelze z tohoto důvodu konstatovat nezákonnost závazného stanoviska Krajského úřadu. Krajský soud se neztotožňuje s žalobcem, že stavební úřad Židenice k němu nemohl přihlédnout a že nemohlo posloužit jako podklad rozhodnutí stavebního úřadu Židenice. Námitky žalobce jsou nedůvodné.

39. K námitce žalobce, že nedošlo k přezkumu závazného stanoviska Krajského úřadu Ministerstvem soud uvádí, že k přezkumu došlo, a to na základě podnětu samotného orgánu územního plánování. Výsledkem tohoto postupu bylo závazné stanovisko Ministerstva.

K námitce nezákonnosti závazného stanoviska Krajského úřadu a závazného stanoviska Ministerstva

40. Žalobce namítá nezákonnost závazného stanoviska Krajského úřadu z důvodu nedostatečného a nesprávného posouzení stavebního záměru a nesprávného (nezákonného) rozhodnutí o její nepřípustnosti s ohledem na územní plán města Brna. Krajský úřad ignoroval dokumentaci týkající se stavebního záměru – na pozemku ZPF se nachází jen část stavebního záměru (objekty SO01 fotbalové hřiště a SO03 oplocení areálu).
41. Žalobce neuvedl, v čem přesně spočívá pochybení Krajského úřadu stran žalobcem předložené dokumentace. Ze závazného stanoviska Krajského úřadu lze seznat, že tento při svém hodnocení charakteru stavebního záměru vycházel z dokumentace, která byla podkladem pro vydání závazného stanoviska MMB a pro rozhodování stavebního úřadu Židenice.
42. Dle žalobce v případě fotbalového hřiště nejde o stavbu ve smyslu stavebního zákona, ale o terénní úpravu. Postup úpravy terénu je detailně zřejmý zejména z části B. žalobcem doložené dokumentace (Souhrnná technická zpráva) a části D (Technická zpráva). Obdobný postup jako při tvorbě fotbalového hřiště je v případě tvorby golfového hřiště – Metodické sdělení Ministerstva pro místní rozvoj k vymezení ploch pro golfové hřiště v územním plánu ze dne 20. 3. 2014, aktualizovaný dne 21. 2. 2018. Názor je shodný i s názorem správních soudů – volejbalové hřiště – viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze

dne 11. 4. 2017, sp. zn. 30 A 48/2016-53, přičemž zásah do pozemku (půdy) při stavbě fotbalového hřiště v rámci stavebního záměru je daleko méně intenzivní než v posuzovaném případě volejbalového hřiště. S názorem žalobce o přiléhavosti těchto závěrů nelze souhlasit. Metodické sdělení Ministerstva k vymezení ploch pro golfové hřiště v územním plánu řeší, zda se má v územních plánech vymežovat zastavitelná plocha pro nezastavěnou hrací plochu golfového hřiště. Metodické sdělení se však váže k pořizování územně plánovací dokumentace u jiného typu záměru a není tak na zde řešený případ přiléhavé. Přiléhavý nelze shledat ani žalobcem zmiňovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 30 A 48/2016-53 ze dne 11. 4. 2017, jenž se týká způsobu povolení (zda mělo být rozhodnuto v územním řízení či územním souhlasem) stavby volejbalového hřiště ve stávajícím areálu školy.

43. Krajský úřad v závazném stanovisku hodnotil, zda záměr vyhoví podmíněně přípustnému využití nestavebního pozemku ZPF pro další nestavební funkce. Konstatoval, že záměr má charakter (povahu) stavby, jelikož se skládá z dílčích stavebních objektů, na které se podle druhu a účelu vztahují postupy podle stavebního zákona. Neuvedl tedy, že by záměr jako celek byl stavbou. Ministerstvo k tomu uvedlo, že v § 3 odst. 1 stavebního zákona je výslovně uvedeno, že terénní úpravou se pro účely tohoto zákona rozumí zemní práce a změny terénu, jimiž se podstatně mění vzhled prostředí nebo odtokové poměry, těžební a jim podobné a s nimi související práce..., například skladovací a odstavné plochy, násypy, závážky, úpravy pozemků pro zřízení hřišť a sportovišť, těžební práce na povrchu. V případě hřišť a sportovišť se za terénní úpravu považují zemní práce a změny terénu, kterými se upravuje terén pozemků hřišť a sportovišť – jedná se o přípravu území pro výstavbu a jednu z etap realizace sportovních staveb. Jestliže realizace hřišť a sportovišť spočívá pouze v provedení terénních úprav, bez nutnosti výstavby stavebních objektů, pak lze taková hřiště a sportoviště považovat za terénní úpravu. To však není případ navrženého fotbalového hřiště, pro které je nutno provést jak terénní úpravy, tak stavební objekty (oplocení, konstrukce pro záchytné sítě atd.). Na daný případ nelze ani aplikovat metodické sdělení Ministerstva ani žalobcem uvedený rozsudek. S názorem Ministerstva se zdejší soud ztotožňuje. Ve stavebním záměru se nejedná pouze o zemní práce a změny terénu, kterými se pozemek upraví pro budoucí hřiště, nýbrž i o stavební objekty, tedy výstavba a realizace sportovních staveb. Některé druhy terénních úprav totiž mohou být rovněž samostatnými stavbami (viz *Potěšil, L., Roztočil, A., Hrušová, K., Lachmann, M.: Stavební zákon - online komentář. 4. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 4/2015*). Nutno poukázat na to, že stavbou jsou veškerá stavební díla vznikající stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání (§ 2 odst. 3 stavebního zákona). Z žalobcem předložené dokumentace vyplývá, že stavební objekty (oplocení, záchytné sítě apod.) se nachází rovněž na pozemku ZPF, nikoli pouze na pozemku p. č. X. Nelze tedy shledat námitku žalobce, že stavební objekty se nachází pouze na pozemku p. č. X, zatímco na pozemku ZPF jsou toliko terénní úpravy, důvodnou.
44. Žalobce namítá, že vzhledem k charakteru terénní úpravy – fotbalového hřiště (dále zde roste tráva, pozemek ZPF je dále využíván k pěstování rostlin) není pochyb, že případné navrácení půdy pro hospodaření za účelem pěstování jiných rostlin nevyžaduje žádné náklady na rekultivaci a navrácení také může být zcela okamžité v řádu několika dnů, bez ohledu na rozsah terénních úprav. Ministerstvo se neztotožnilo s námitkou, že případné navrácení

půdy na pozemku ZPF může být zcela okamžité. Navržený rozsah záměru nekoresponduje s požadavkem územního plánu na budoucí bezodkladné navrácení půdy pro hospodaření, bez nákladů na rekultivaci. Záměr je navržen jako stavba trvalá a dokumentace řešení požadavků ÚP neobsahuje. Stran této otázky se soud ztotožňuje s názorem Ministerstva. Jelikož dokumentace záměru navrhuje v ploše ZPF rozsáhlé terénní úpravy, jak správně uvedlo Ministerstvo, výstavbu záchytných sítí (celková délka 80 m, sloupky vysokými 6 m, kotvené do betonových bloků 1,1 x 1,1 x 1,2 m), vyhloubení drenáže na pláni, pokládku geotextilie, drenážních a zavodňovacích trubek, štěrkopískové vrstvy a další povrchové úpravy, oplocení (výška 2,0 m, délka cca 400 m), celkovou délkou cca 400 m chodník, nelze předpokládat bezodkladné navrácení půdy pro hospodaření, bez nákladů na rekultivaci.

45. ÚP dle žalobce výslovně počítá s využitím pozemku ZPF právě pro nestavební činnost v oblasti sportu. I tuto skutečnost měl krajský úřad ignorovat. V případě oplocení areálu se jedná o případné podmíněné využití spočívající v dočasném oplocení jako nezbytná podmínka daného způsobu hospodaření. ÚP neuvádí, že by se v případě hospodaření na pozemku ZPF muselo jednat o zemědělské hospodaření. Ministerstvo se s touto námitkou neztotožnilo. Pozemek je vymezen „pro hospodaření se zemědělskou půdou nebo pro činnosti, které s hospodařením souvisejí“. Dále uvedlo, že provozování a údržbu fotbalového hřiště nelze považovat za hospodaření na pozemku ZPF ve smyslu územního plánu. Pojem „hospodaření“ se v kontextu územního plánování a funkčních ploch vztahuje vždy k produkci přírodních zdrojů na vymezených plochách zemědělských (ZPF), vodohospodářských, lesních a plochách těžby nerostů. Navržené oplocení fotbalového hřiště nesplňuje funkční regulativy územního plánu, protože není určeno pro požadovaný způsob zemědělského hospodaření a není v dokumentaci řešeno jako stavba dočasná, nýbrž jako stavba trvalá, stejně jako ostatní stavební objekty záměru. Územní plán dle Ministerstva nevymezuje pozemek ZPF jako nestavební činnost v oblasti sportu, jak žalobce tvrdí, ale pro hospodaření se zemědělskou půdou nebo pro činnosti, které s hospodařením souvisejí. Provozování a údržbu fotbalového hřiště však nelze považovat za hospodaření na pozemku ZPF. Se závěry Ministerstva se zdejší soud ztotožňuje. Na pozemku, jenž plní funkci zemědělský půdní fond, je podmíněně přípustné: využití pro nestavební funkce (např. sportovní), pokud způsob využití umožňuje bezodkladné navrácení půdy pro hospodaření, bez nákladů na rekultivaci. Jak však soud uvedl výše, tato podmínka by v případě stavebního záměru žalobce splněna nebyla, žalobce pro svoji argumentaci nepředložil nic, z čeho by možnost okamžitého navrácení bez nákladů na rekultivaci vyplývala.
46. V replice žalobce k vyjádření žalovaného uvádí, že žalovaný v rozporu se soudní praxí označuje terénní úpravu jako přípravu území pro budoucí stavbu a že není zřejmé, jak žalovaný dospěl k závěru, že se u staveb přípustných k umístění na pozemcích s funkcí ZPF mělo jednat o stavby dočasné. Nutno akcentovat, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace řízení, kdy účastník řízení může žalobní body uplatnit pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Pokud tak však žalobce neučinil ve dvouměsíční lhůtě (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), neměl a nemohl krajský soud k pozdě uplatněnému žalobnímu bodu přihlížet. Jelikož se však jedná o reakci na vyjádření žalovaného, krajský soud se k námitce stručně vyjádří. To, zda se jedná o stavbu trvalou či dočasnou, není pro nynější případ podstatné. Oplocení apod. soud ve shodě se žalovaným shledal jako stavební objekty a dospěl k závěru, že podmínka pro okamžité navrácení půdy pro hospodaření nevyžadující žádné náklady na rekultivaci nebyla splněna.

47. Žalobce uvádí, že Krajský úřad Jihomoravského kraje, Odbor životního prostředí, vydal závazné stanovisko, č. j. JMK 6145/2020, ve kterém vydal souhlas s odnětím pozemků ze ZPF. Souhlas se vztahoval pouze k části pozemku ZPF (15.000 m², tedy pouze k nezbytně nutnému rozsahu pro realizaci záměru žalobce). V tomto závazném stanovisku dotčený orgán uvedl, že „*půda může být pro daný záměr trvale odňata ze ZPF, neboť byla prokázána potřeba navrhovaného nezemědělského využití, u kterého nebyl shledán zásadní rozpor se základními zásadami ochrany ZPF [...]*“. Přestože dotčený orgán vycházel při vydávání závazného stanoviska z toho, že záměr je přípustný, nemusel automaticky s odnětím ze ZPF souhlasit. Uvedl, že je *potřeba navrhovaného nezemědělského využití*, čímž popřel argumentaci závazného stanoviska Krajského úřadu, že se musí v dané lokalitě jednat pouze o zemědělské využití. Pokud by tomu tak bezvýhradně bylo, nebyly by v územním pánu města Brna uvedeny podmíněně přípustné využití pro nestavební funkce. Jak správně žalovaný uvedl ve svém vyjádření, stanovení koncepce rozvoje území, včetně urbanistické koncepce s ohledem na hodnoty a podmínky území, je úkolem územního plánování (§ 19 odst. 1 písm. b stavebního zákona), nikoliv zemědělského půdního fondu. Koordinace veřejných a soukromých záměrů, výstavby a jiných činností ovlivňujících rozvoj území a konkretizace ochrany veřejných zájmů postupem podle stavebního zákona náleží výhradně orgánům územního plánování (§ 18 odst. 3 stavebního zákona). Orgán ochrany zemědělského půdního fondu tak není kompetentní k posuzování záměrů z hlediska platné územně plánovací dokumentace, cílů a úkolů územního plánování. Pokud tedy byl souhlas s odnětím pozemků ze zemědělského půdního fondu vydán, nemohl žalobce očekávat, že tak automaticky dojde ke schválení stavebního záměru. Z tohoto důvodu tak nelze shledat námitku žalobce důvodnou.

K námitce místní nepříslušnosti stavebního úřadu

48. Žalobce dále namítá, že nebyl dodržen správný procesní postup při rozhodování o podjatosti úředních osob Úřadu městské části Brno-Líšeň, resp. při posouzení námitky podjatosti tajemnice úřadu v Líšni Ing. B. V důsledku toho rozhodoval dle žalobce místně nepříslušný správní orgán prvního stupně.
49. K této námitce žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že přistoupil k pověření stavebního úřadu Židenice po zjištění, že o námitkách podjatosti všech úředních osob rozhodovala tajemnice stavebního úřadu Líšeň, Ing. I. B., u které existují doložitelné pochybnosti o její nepodjatosti ve vztahu k výsledku řízení pro její faktický poměr k účastníkům řízení, a i zájem na výsledku tohoto řízení. O námitce podjatosti úředních osob rozhodovala osoba ve věci podjatá, a vzhledem k tomu, že nebylo možné určit jinou úřední osobu, která by nebyla k tajemnici ve vztahu podřízenosti, přistoupil žalovaný k delegaci podle ust. § 131 odst. 4 správního řádu.
50. Zdejší soud se stran této otázky ztotožnil se závěry žalovaného. Nelze souhlasit s názorem žalobce, že skutečnost, že tajemnice úřadu v Líšni je manželkou spoluvlastníka pozemku ZPF, nezavdává žádné pochybnosti o její nestrannosti či nepodjatosti; ani s tím, že pan B. není stavebníkem a nemá tak na výsledku společného řízení žádný věcný či osobní zájem. Krajský soud je naopak názoru, že tato skutečnost pochybnosti oprávněně zakládá. I přesto, že by tajemnice skutečně neměla zájem na výsledku, jelikož je manželkou spoluvlastníka pozemku, měla být správně z rozhodování vyloučena. Paní B., přestože ji muselo být známo, že jde o pozemek, který má ve spoluvlastnictví její manžel, jenž by mohl mít zájem na věci,

své usnesení formulovala toliko ohledně pracovníků stavebního odboru, sebe přitom opomněla. Usnesení nelze považovat za správné, neboť vzhledem k osobnímu vztahu paní B. ke spolumajiteli předmětného pozemku, byly dle § 14 odst. 5 správního řádu vyloučeny i osoby ve vztahu podřízenost, jak správně uvedl žalovaný. Bylo tedy řádně postupováno dle § 131 odst. 4 správního řádu.

51. Účastníci řízení namítali podjatost paní Ing. B. konkrétně v podaném odvolání proti usnesení tajemnice, pročez se tímto zabýval nadřízený orgán – žalovaný. Zákon v ust. § 14 odst. 5 sice stanoví, že jinou osobu určí představený osoby, která je vyloučena, taková skutečnost však ve zdejším případě nenastala. Tajemnice měla v případě, kdy ji muselo být jasné, že by se mohla námitka podjatosti vztahovat i na ni a že může mít na věci osobní zájem, měla tuto věc nikoli vyřídit sama, jak učinila, ale předat ji k vyřízení svému představenému, tedy starostovi. Je pochopitelné, pokud ve chvíli, kdy tajemnice nesprávně o podjatosti rozhodla, a ve chvíli, kdy účastníci řízení své námitky podjatosti v odvolání konkretizovali, že žalovaný o podjatosti posléze rozhodl sám. V takovém případě nebylo nutné vracet věc k vyřízení starostovi. Žalovaný neporušil zákonná ustanovení, neboť starosta by musel bezodkladně uvědomit nadřízený správní orgán (žalovaného) a spis mu předat. Nadřízený správní orgán by poté postupoval podle § 131 odst. 4, což učinil. V nynějším případě tedy nelze vytknout ničeho žalovanému v tom, že věc předal jinému věcně příslušnému správnímu orgánu – stavebnímu úřadu Židenice. Ke stejnému závěru dospěl Poradní sbor ministra vnitra ke správnímu řádu, z jehož Závěru č. 94 ze zasedání ze dne 11. 6. 2020 vyplývá, že pokud nadřízený správní orgán zjistí, že všechny úřední osoby příslušného správního orgánu jsou ve smyslu § 14 odst. 1 nebo 5 správního řádu vyloučeny z řízení, pověří podle § 131 odst. 4 správního řádu k projednání a rozhodnutí ve věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán, jehož správní obvod sousedí se správním obvodem nezpůsobilého správního orgánu – nadřízený správní orgán tak věc odejme příslušnému podřízenému správnímu orgánu (viz příloha č. 42 správního spisu žalovaného). Stejný závěr lze vyvodit z rozsudku NSS ze dne 29. 12. 2020, č. j. 2 As 26/2019-36. Naopak tajemnice stavebního úřadu v Líšni ve svém rozhodování pochybila. Nelze tak uzavřít, že ve věci rozhodoval místně nepříslušný správní orgán, postoupení bylo řádné. S těmito námitkami žalobce se v napadeném rozhodnutí žalovaný vypořádal, námitky žalobce neopominul. Námitka žalobce je tak nedůvodná.
52. Soud uzavírá, že správní orgány se dostatečně a v souladu s právními předpisy vypořádaly s námitkami žalobce. Napadené rozhodnutí neshledal soud nezákonným ani nepřezkoumatelným. Bylo řádně zjištěno, že stavební záměr nemůže na pozemku ZPF být realizován.

VII. Závěr a náklady řízení

53. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
54. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci ve věci úspěch neměli (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad

rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádné povinnosti, proto jim náhradu nákladů žizní soud rovněž nepřiznal

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. dubna 2024

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu